

[Glensgård.]

er de konservatives vælgere fuldstændig forteret over, at man kan sige ja til sådan nogle ting, men vi må slå fast, at da ministeren første gang fik tilladelsen til at sætte forsøgsordningen i gang, gav man samtidig tilladelse til at få det integreret stykke for stykke.

Nu giver man formentlig ministeren tilladelse til at udsætte en generel drøftelse omkring EFG-problemerne. Fremskridtspartiet ønsker denne drøftelse hurtigst muligt. Vi ønsker ikke denne statsstyrede uddannelsespolitik på erhvervsområdet, vi ønsker ikke ad denne vej at nationalisere eller socialisere en uddannelse, som i gamle dage hørte til erhvervene selv. Det er erhvervene, der har skoene på, det er erhvervene, der ved hvor de trykker, og det er erhvervene, der skal være med til at uddanne deres personale.

Jeg ved godt, at ministeren her kunne svare: ja men erhvervene har selv indflydelse på, hvordan EFG-skal udformes. Men det er kun nogle ganske få i erhvervslivet, som har den indflydelse. I gamle dage, da vi havde de små tekniske skoler bogstavelig talt i enhver stationsby, da var det de pågældende mestre, som havde de pågældende elever, der var med til at afgøre, hvad der skulle foregå på den tekniske skole. Nu laver man store samfundsskoler og kører eleverne flere hundrede kilometer, bosætter dem i en periode, for at de skal kunne få den samfundsorienterede uddannelse, som hr. Jørgen Jensen talte om. Vi ønsker ikke, at samfundet skal have denne magt over erhvervsuddannelserne. Vi ønsker at lave en moderniseret mesterlære, men stadig må vi nok se i øjnene, at der er ganske få faggrene, hvor det nok kunne komme på tale at tage EFG op. Ikke EFG som den er i dag, men en central uddannelse, nemlig hvad angår de fagområder, hvor vi uddanner så få, at vi ikke på forsvarlig vis længere kan acceptere, at der uddannes en brolægger i Ålborg og en brolægger på Lolland-Falster og så måske en i Vestjylland. Det er muligt, at der er nogle ganske få uddannelser, hvor vi skal tage ud og se på, om de pågældende skal centraluddannes, men generelt er det nu mere praktisk, at man i et område som Århusområdet, hvor man har en stor bygge- og anlægsvirksomhed, ikke skal begynde at drage disse elever til Skive eller Nykøbing

Sjælland, eller hvor det nu passer ministeren at lægge en sådan skole.

Til sidst vil jeg kun sige til hr. Kurt Hansen, som sagde, at EFG er et led i en faglig uddannelse: det led, som hr. Kurt Hansen taler om, kan vi måske vurdere ud fra forskellige betragtninger, men én ting er i hvert tilfælde helt givet: det at stå som murerlærling i et pænt, opvarmet lokale inde midt i Herning er ikke det samme som at komme ud og hive en skorstenspipe ned. Jeg ved godt, at man nu vil henvisse til, at det, man gør, det er bare at indføre grundprincipperne, og det kan vi godt diskutere, men vi vil aldrig nogen sinde få de elever, som har gået på disse opvarmede skoler, ud og få dem integreret i arbejdsmiljøet, som hvis de var startet ude ved murermester Jensen. Min tid er ved at være udløbet, så jeg skal stoppe her i første omgang.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal takke for tilslutningen til lovforslaget. Det er betryggende, at folkettingen vil give den fornødne tid til behandlingen af dette vigtige uddannelsesområde, og jeg kan erklære mig ganske enig med hr. Brøndsted i, at det, det gælder om, er at højne erhvervsuddannelserne og samle os om de mange gode intentioner, der har ligget i EFG-uddannelserne.

Der var tre ting i hr. Brøndsteds indlæg, som jeg ikke var ganske enig i, og i hvert tilfælde en enkelt af dem bygger på en misforståelse. Hr. Brøndsted fremførte, at der på EFG-området havde været tale om et voldsomt udbygningstempo. Her må jeg sige, at det har der ikke været tale om. Man har fulgt de planer, der var lagt op i forsøgslovgivningen, så det har hverken været særlig voldsomt eller det modsatte.

Hr. Brøndsted sagde også, at kontakten imellem erhvervslivet og uddannelserne ikke havde været tilfredsstillende, og han gav som eksempel praktikpladserne. Praktikpladserne skal jeg vende tilbage til, men omkring kontakten vil jeg sige, at det formentlig er det område uddannelsesmæssigt, hvor vi har den bedste kontakt overhovedet, og hvor der igennem hele planlægningen og igennem hele udførelsen har været en kontakt imellem erhvervene og uddannelserne. Der kan nok være noget rigtigt i det,